

Zenon Andrzejewski, *Z Przemysła do Wojennej Floty*, „Nasz Przemysł” 2008, nr 3, s. 12-13

Ludwik Iglantowicz

Był jednym z najbardziej zasłużonych podoficerów zawodowych Polskiej Marynarki Wojennej. Z flotą związał się jako młody chłopiec i służył w niej przez ćwierć wieku. Lata II wojny światowej spędził na pokładzie okrętu-legendy, ORP „Błyskawica”.

Ludwik Iglantowicz urodził się 25 sierpnia 1903 r. w Przemysłu jako syn Józefa i Anastazji Prociów. Ojciec był woźnicą ówczesnego biskupa ordynariusza diecezji przemyskiej Józefa Sebastiana Pelczara. Rodzina zamieszkiwała w Pałacu Biskupim przy ul. Katedralnej 20.

Ludwik uczęszczał do czteroklasowej Szkoły Ludowej, a następnie trzyklasowej Szkoły Wydziałowej Męskiej im. św. Stanisława Kostki przy ul. Wodnej 11, którą ukończył w 1917 r., zdobywając zawód ślusarza.

Po odzyskaniu przez Polskę niepodległości, 17 listopada 1918 r. został powołany do czynnej służby wojskowej i otrzymał przydział do 10. Pułku Legionów, w którym służył przez pół roku. Z początkiem maja 1920 r. został wcielony do 144. Pułku Piechoty Strzelców Kresowych i z jednostką tą brał udział w wojnie polsko-bolszewickiej. 3 czerwca 1921 wstąpił na ochotnika do Marynarki Wojennej. Z rysopisu w książce służbowej nr 541/A dowiadujemy się, że szeregowy Iglantowicz miał 173 cm wzrostu, obwód klatki piersiowej 85 cm, czarne włosy i piwne oczy.

Po przysiędze, którą złożył 6 lipca 1921 r., został skierowany do Flotylli Rzecznej Polskiej Marynarki Wojen-

nej w Pińsku, otrzymując przydział do oddziału wartowniczego. W połowie listopada 1922 r. został odkomenderowany do Szkoły Specjalistów Morskich w Świeciu nad Wisłą na kurs administracyjny, który ukończył 15 kwietnia 1923 r. Po powrocie do Flotylli Pińskiej został zaokrętowany na monitorze rzeczonym ORP „Warszawa”. 1.10.1923 r. awansował na starszego marynarza.

Z początkiem 1925 r. dowództwo marynarki skierowało go do Szkoły Specjalistów Morskich na marynarski kurs dla maszynistów okrętowych, po którego ukończeniu został przeniesiony służbowo do Floty Wojennej i zaokrętowany na kanonierce ORP „Gen. Haller” jako specjalista maszynista. W pierwszej połowie czerwca odbył swój pierwszy zagraniczny rejs do Tallina, a w drodze powrotnej „Gen. Haller” złożył wizytę w Libawie, powracając z podróży 24 czerwca 1925 r.

W okresie od 15.10.1925 r. do 30.04.1926 r. st. mar. Ludwik Iglantowicz przebywał na kolejnym, podoficerskim, kursie specjalistycznym dla maszynistów morskich. Z kanonierki ORP „Gen. Haller” został przeokrętowany na transportowiec ORP „Warta”, a następnie na okręt hydrograficzny ORP „Pomorzanin”, z którego powrócił na „Gen. Hallera”. 1 maja 1927 r. awansował na matę i 1 lipca tego roku został mianowany podoficerem zawodowym. Przez krótki czas służył na statku szpitalnym ORP „Gen. Sosnkowski”, pół roku na niszczycielu eskortowym ORP „Krakowiak” i od marca 1929 r. do marca 1937 r. na niszczycielu ORP „Wicher”. Podczas służby na „Wicherze” ukończył, w Szkole Specjalistów Morskich na ORP „Bałtyk” – baza Gdynia, ogólny kurs podoficerski. 1 kwietnia 1932 r. awansował na bosmanmatę.

W czerwcu i lipcu 1935 r. odbył trzy rejsy do portów zagranicznych Kilonii, Helsinek i Tallina. Przed wyokrętowaniem do Kadry Floty w Gdyni dowódca ORP „Wicher” wystawił bosmatowi Iglantowiczowi następującą opinię:

„Zdolny i energiczny podoficer. Bardzo dobry i dokładny fachowiec. Ma dużą rutynę jako motorzysta. Pracowity i sumienny, zdyscyplinowany. Zachowanie w służbie i poza służbą – przykładne. Wykazuje dbałość o podwładnych i powierzony inwentarz. W służbie wachtowej na okręcie bardzo dobry. Pod względem wojskowym bardzo dobrze wyrobiony. Ogólnie, podoficer bardzo dobry”.

11 marca 1937 r. bosmat Iglantowicz został delegowany przez Kierownictwo Marynarki Wojennej do Anglii jako członek załogi, która miała przyprowadzić do kraju niszczyciel ORP „Błyskawica”, zbudowany w stoczni Samuel White and Company Ltd w Cowes. 25 listopada 1937 r. objął na „Błyskawicy” funkcję gospodarza kotłowni. Po przyprowadzeniu okrętu do Gdyni został skierowany do Centrum Wyszkożenia Specjalistów Floty na kurs bosmański, na którym przebywał od 3.01. do 16.03.1938 r. Po skończonym kursie powrócił na macierzystą jednostkę i 1 kwietnia 1939 r. otrzymał awans na bosmana.

30 sierpnia 1939 r., w przededniu wybuchu wojny niemiecko-polskiej, niszczyciele „Błyskawica”, „Grom” i „Burza” otrzymały rozkaz: „Wykonać Pekin”, który oznaczał odejście dywizjonu do Anglii. 1 września 1939 r., o godz. 17:30 „Błyskawica” zarzuciła kotwicę na redzie szkockiego portu Leith. 3 września, po wypowiedzeniu przez Wielką Brytanię Niemcom wojny, polskie niszczyciele rozpoczęły służbę wojenną u boku Royal Navy. Bosman Ludwik Iglantowicz jako członek

załogi „Błyskawicy” brał udział we wszystkich operacjach patrolowych na Morzu Północnym, w działaniach bojowych pod Narwikiem i Dunkierką, w eskortach konwojów na Atlantyku, walkach na Morzu Śródziemnym i z niemieckimi samolotami pod Bougie, osłonie strefy operacyjnej desantu aliantów w Normandii oraz w bitwie z niemieckimi niszczycielami pod Ushant (Ouessant) i zniszczeniu konwoju niemieckiego w pobliżu La Rochelle. Wojenną epopeję zakończył udziałem w operacji „Martwe światło”, której celem było zatopienie niemieckich U-bootów, nieprzewidzianych do podziału między sojuszników. Pod koniec służby na „Błyskawicy” awansował do stopnia starszego bosmana.

Po zakończeniu wojny St. bosm. Ludwik Iglantowicz nie wrócił do kraju, pozostając na emigracji. Był czynnym działaczem Stowarzyszenia Marynarki Wojennej.

Zmarł w Londynie 5 listopada 1956 r., w wieku zaledwie 53 lat. Został pochowany na katolickim cmentarzu Brompton.

Miał następujące odznaczenia: Medal pamiątkowy „Za wojnę 1918–1921” (1928), Medal 10-lecia Odzyskania Niepodległości (1928). Medal brązowy „Za długoletnią służbę” (1938), Krzyż Zasługi (1938), Krzyż Walecznych (1941), Brązowy Krzyż Zasługi z Mieczami (1943) Medal Morski za rzetelną służbę na morzu (nadany trzykrotnie).

St. bosm. Ludwik Iglantowicz był żonaty z Weroniką Rogalla. Związek małżeński zawarł 14.08.1935 r. w Gdyni, gdzie mieszkał przy ul. Pierackiego 11 m. 9. Miał syna Tadeusza ur. 11.03.1936 r., późniejszego profesora na Wydziale Mechanicznym Politechniki Szczecińskiej.